

РЕШЕНИЕ

№ 6820

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР С. САВЧЕВ

при участието на секретаря РУМЯНА Д. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР С. САВЧЕВ Гражданско дело № 20221110106085 по описа за 2022 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ

гр.София, 02.05.2023 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II-ро Гражданско отделение, 78 с-в, в открито заседание на втори май 2023 год. , в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЪР САВЧЕВ

при секретаря Румяна Дончева, като разгледа докладваното от съдията гр. дело № 6085/2022 год. , за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът „Т, твърди че за периода май 2018 г. – април 2020 г. е доставял топлинна енергия на

ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, на същия адрес. Твърди, че за този период стойността на потребената от ответника топлинна енергия възлизала на сумата от 1 186,50 лв. , която сума не е заплатена от ответника. Твърди, че поради неплащането на сумата ответника е в забава, като за периода от 16.07.2019 г. – 12.07.2021 г. , размерът на обезщетението за забавено плащане възлизал на 142,63 лв. Твърди, че за периода юни 2018 г. – март 2020 г. доставил на ответника услугата „дялово разпределение“ на топлинна енергия, възнаграждението за което възлизало на 37,44 лв. , което не било заплатено от ответника, поради което му дължал и лихва за забава в размер на 7,48 лв. за периода 31.07.2018 г. – 12.07.2021 г. Твърди, че поискал осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК, като подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, но срещу издадената заповед за изпълнение ответника подал възражение по реда на чл. 414 от ГПК, което попречило заповедта да влезе в сила. Ето защо, предявява настоящия иск, с който моли да бъде признато за установено, че ответника му дължи сумите в размер на 1 186,50 лв. – стойността на потребената топлинна енергия за периода май 2018 г. – април 2020 г. , и в размер на 142,63 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 16.07.2019 г. – 12.07.2021 г. Моли още, да бъде признато за установено, че ответника му дължи сумите в размер на 37,44 лв. – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода юни 2018 г. – март 2020 г. , и в размер на 7,48 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 31.07.2018 г. – 12.07.2021 г. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ищецът е привлякъл, като подпомагаща страна „„, който не оспорва предявения иск.

Ответникът оспорва предявения иск по съображения, изложени в писмен отговор на исковата молба.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 12 от ГПК, приема следното от фактическа страна:

Съдът приема за установен факта, че за процесния период страните са били във валидна облигационна връзка, по която ищеца е доставял на ответника топлинна енергия по следните съображения: съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 4 от отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответниците. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от ЗЕ и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 2 от ЗЕЕЕ (отм.), продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги само

ако ги е подписал, поради което възражението на ответниците за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Видно от приложените под л.л. №№ 37-38 от делото ОУ/2002 г. , ОУ/2005 г. и ОУ/2008 г. , за процесния период ищецът е обявил надлежно ОУ за доставка на топлинна енергия. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 3 от ЗЕЕЕ (отм.), несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите.

Освен изложеното до тук, за да приеме наличието на валидна облигационна връзка между страните по делото с предмет доставка от ищеца на ответника на топлинна енергия, съдът обсъжда и документите, приложени под л.л. №№ 15-16 от делото, от които е видно, че ответника е собственик на процесния топлонабден имот. В този смисъл, и във връзка с изложеното до тук за наличието на процесния договор за доставка на топлоенергия, съдът приема, че страна по него, като купувач, е ответникът.

Видно, от приетата по делото СТЕ /л.л. №№ 132-137/, която съдът кредитира, за процесния период ответникът е ползвали топлинна енергия, като стойността ѝ възлиза на 1 042,23 лв.

Видно от приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 140-158/ ответникът не е заплатил процесни вземания на ищеца.

Съдът приема за установен факта на забавата на ответниците за плащане на главницата, във връзка с изчисленията по посочената ССЕ, по следните съображения: както се посочи по-горе, съдът установи наличие на валидна облигационна връзка между страните по делото с предмет доставка от ищеца на ответника на топлинна енергия за процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1, т.т. 1,2 и 3 от ЗЕ, независимо от избрания начин от потребителя на топлинна енергия за плащане на цената, то задължението е винаги за месечна вноска или изравнителна вноска. Видно от приложените под л.л. №№ 37-38 от делото ОУ/2002 г. – чл. 30, ал. 1, ОУ/2005 г. – чл. 32, ал. 1 и ОУ/2008 г. – чл. 33, ал. 1, потребителите на топлинна енергия са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В този смисъл, и съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от ЗЗД, ответникът е изпаднал в забава по силата на цитираните разпоредби на ЗЕ и ОУ, без да е било да бъдат канени от ищеца, доколкото задълженията им са били срочни.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 42509/2021 г. на СРС, II ГО, 78-ми с-в, ищецът е поискал осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК да му заплати главницата и лихвата, предмет на установяване в това производство, като е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, към което е приложил и документ за внесена дължимата държавна такса, но срещу издадената заповед за изпълнение ответникът е подал възражения по реда на чл. 414

от ГПК.

Съдът посочва, че изложените до тук изводи за размерите на паричните задължения на ответника, са съобразени и с поддържаното от вещото лице по СТЕ в откритото съдебно заседание от 02.05.2023 г. , че отчитането от ищеца на ползваната от ответника топлоенергия за процесния период, е съобразено с релевантната нормативна уредба и не са налице нарушения.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК:

В производството по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, съдът проверява дължимостта на съответното вземане, като преценява материално-правните предпоставки за възникването му. В конкретния случай, съдът следва да прецени материално-правните предпоставки за претендиране на цена за доставена топло-енергия по твърдяна облигационна връзка за доставка на такава, както и материално-правните предпоставки за възникване на вземането за обезщетение за забавено плащане на претендираната главница – цена на доставената топлоенергия.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за главница:

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ, за предадената стока купувачът дължи цена, или основанието на продавача да претендира цената е освен наличието на валидна облигационна връзка – договор за продажба, но и предаване на стоката. Както се установи в обстоятелствената част, ответникът – от една страна, и ищеца – от друга, са в облигационни отношения – договор за продажба на топлинна енергия, възникнала по закон, като за периода май 2018 г. – април 2020 г. ответникът не е заплатили потребена топло-енергия, цената на която, съгласно приетата по делото СТЕ, възлиза на 1 042,23 лв. – по-малко отколкото се твърди в исковата молба. Съдът кредитира размера, посочен в СТЕ, защото последната, като прието по делото доказателство, установява факта на доказване по делото – ползвали ли са топлинна енергия ответниците за процесния период и каква е нейната цена. Съдът не приема размера на цената, посочен от ССЕ, доколкото това заключение е изготвено по счетоводство на ищеца, а не на база на документи по изчисляване и отчитане на ползваната от ответниците топлоенергия. Воденото счетоводство от ищеца не може да бъде доказателство за процесното облигационно отношение във връзка с разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ТЗ, тъй като в конкретния случай не се установиха предпоставките на цитираната разпоредба, а именно – дали счетоводството е водено редовно, а така също и двете страни по облигационната връзка да са търговци. В този смисъл, искът, в частта за главницата, е основателен до размера по СТЕ.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за забавено

плащане на главницата:

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В конкретния случай, съдът приема, по съображенията изложени в обстоятелствената част на решението, че за процесния период, за който се претендира лихва за забава, а именно 16.07.2019 г. – 12.07.2021 г., ответникът е в забава. Съдът приема, че не може да се ползва предложението на ССЕ /140-158/, доколкото то не е съобразено с главница, която съдът приема по делото. Ето защо, и на основание чл. 162 от ГПК, съдът приема, че иска в частта за лихвата е основателен до размера от 130 лв. За да приеме това, съдът взема предвид, както приетата по делото главница, така и периода за който се начислява лихвата.

Искът по чл. 415, ал. 1 от ГПК в частта за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сума в размер на 37,44 лв. – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода юни 2018 г. – март 2020 г., и в размер на 7,48 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 31.07.2018 г. – 12.07.2021 г. следва да се приеме за установен по факт и право изцяло. Това е така, доколкото фактът на доставената услуга се установява, както от документите, приложени под л.л. №№ 20-33, 28-37, 91-94 от делото, така и от приетата по делото СТЕ /л.л. 132-137/, а размерите на претенциите не се оспориха. В този смисъл съдът приема, че иска за възнаграждение за доставена услуга „дялово разпределение“ е изцяло основателен, както и този за лихвата.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 640,05 лв. по настоящото производство. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 72,47 лв. по заповедното производство. Ответникът не претендира разноски.

Въз основа на гореизложеното, Софийски районен съд

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, дължи на ищеца „Т, следните суми: **1 042,23 лв.** – стойността на потребена от ответника топлинна енергия за периода май 2018 г. – април 2020 г., **130 лв.** – обезщетение за забавено плащане на главницата от 1 042,23 лв., за периода 16.07.2019 г. – 12.07.2021 г., като **отхвърля** иска по чл. 415, ал. 1 от ГПК в следните части: в частта за признаване за установено, че ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, дължи на ищеца „Т, сума в размер **над** 1 042,23 лв. до

пълния предявен размер от 1 186,50 лв. – цена за ползвана топлоенергия и в частта за признаване за установено, че ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, дължи на ищеца „Т, сума в размер **над 130 лв.** до пълния предявен размер от 142,63 лв. – лихва за забава върху главницата.

Ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение, до окончателното изплащане на сумата.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, дължи на ищеца „Т, следните суми: **37,44 лв.** – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода юни 2018 г. – март 2020 г. , **7,48 лв.** – обезщетение за забавено плащане на главницата от 37,44 лв. , за периода 31.07.2018 г. – 12.07.2021 г.

Ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение, до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, да заплати на ищеца „Т,, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 640,05 лв. – деловодни разноси по настоящото производство.

ОСЪЖДА ответника Т. П. Г., ЕГН: *****, адр. гр. София, ж.к. „„, да заплати на ищеца „Т,, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 72,47 лв. – деловодни разноси по заповедното производство.

Решението е постановено при участието на подпомагаща страна на ищеца „„.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :

Съдия при Софийски районен съд: _____